

čas od času se vytrhnu z hlubokého spaní a naslouchám, naslouchám do ticha, které tu neproměnně vládne ve dne v noci, usměju se uklidněn a s uvolněnými údy klesnu do ještě hlubšího spánku. Ubozí pocestní bez domu, na silnicích, v lesích, v nejlepším případě zalezlí do hromady listí nebo do houfu svých druhů, vydání na pospas veškeré zkáze nebe i země! Já si tu ležím na místě ze všech stran chráněném — takových je v mém doupěti víc jak padesát — a mezi dřímotou a bezvědomým spánkem mi uplývají hodiny, které si k tomu zvolím, jak se mi zamane.

Ne docela uprostřed mého doupěte pro případ krajního nebezpečí — ne snad zrovna pronásledování, nýbrž obléhání — je po pečlivém uvážení umístěno hlavní prostranství. Kdežto všechno ostatní je snad spíš dílem úsilí rozumového než tělesného, toto hradní nádvoří je výsledkem nejtvrdší práce mého těla, všech jeho částí. Nejednou jsem si již zoufal z tělesné únavy a chtěl jsem všechno nechat, svalil jsem se na záda a proklímal doupě, dovlekl jsem se ven a nechal doupě otevřené. Mohl jsem to udělat, protože jsem se už nikdy nechtěl vrátit zpátky, avšak po hodinách a dnech jsem se zase kajóně vrátil, div že jsem nezačal hlasitě opěvovat nedotčenost doupěte a s upřímnou radostí jsem se znovu pustil do práce. Práce na hradním nádvoří byla také zbytečně ztížena tím (zbytečně tu znamená, že doupě nemělo z té práce naprázdno žádný přímý užitek), že právě na místě, kde podle plánu mělo být to nádvoří, byla půda značně sypká a písčítá, půda tu musela být doslova udusána jako kladivem, aby vytvořila ten krásně zaklenutý a zakrouhlený prostor. K takovéhle práci mám však jen čelo. Tisíckrát a zase tisíckrát jsem tedy ve dne v noci narážel čelem na zem, byl jsem šťasten, jestliže

vytryskla krev, neboť to byl důkaz, že země se začíná zpevňovat, a tímto způsobem — to mi každý přizná — jsem si své hradní nádvoří věru zasloužil.

Na tomto nádvoří shromažďuji své zásoby, všechno co ulovím uvnitř doupěte a co přesahuje mou okamžitou potřebu, a všechno, co si přinesu z lovů mimo dům, naskládám zde. Prostranství je tak veliké, že ani zásoby na půl roku je nezaplní. I mohu tedy zásoby pěkně rozprostřít, procházet se mezi nimi, pohrávat si s nimi, těšit se jejich množstvím a rozmanitými pachy a uchovat si dokonalý přehled o tom, co zde mám. Také pak mohu kdykoli všechno přerovnat a podle roční doby dělat propočty dopředu a honební plány. Jsou doby, kdy jsem zásoben tak dobře, že se z lhostejnosti k jídlu vůbec ani nedotknu potěru, který tu rejdl kolem, což je ovšem z jiných důvodů zase možná neopatrné.

Často se zaobírám přípravami na obranu a to má za následek, že mé názory na využití doupěte k těmto účelům se mění nebo vyvíjejí, ovšem v omezeném rámci. Připadá mi pak někdy nebezpečně zakládat obranu výhradně na hradním nádvoří, vždyť rozmanitost doupěte mi poskytuje i rozmanitější možnosti, a zdá se mi, že s hlediska opatrnosti by bylo lépe zásoby trochu rozdělit a vybatvit jimi i některá malá místa, potom určitím třeba každé třetí místo za rezervní zásobárnu, nebo každé čtvrté místo za hlavní a každé druhé za vedlejší zásobárnu a tak podobně. Nebo k oklamání nepřítelů vyloučím některé cesty vůbec ze zásobování anebo zas napřeskáčku vyberu jen několik málo míst podle jejich polohy vzhledem k hlavnímu východu. Každý takový nový plán vyžaduje ovšem těžkou nosičskou práci, všechno musím znovu propočítat a pak přenášet břemena sem a tam. Mohu